

EEN HOLOGRAM VOOR DE KONING

Van Dave Eggers verscheen eerder bij Lebowski Publishers:

Een hartverscheurend verhaal van duizelingwekkende genialiteit

U zult verstelt staan van onze beweeglijkheid!

Hoe hongerig wij zijn

Wat is de wat

Zeitoun

Dave Eggers

EEN HOLOGRAM
VOOR DE KONING

Vertaald uit het Amerikaans door Gerda Baardman,
Lidwien Biekmann en Jan de Nijs

Lebowski Publishers, Amsterdam 2012

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een werkbeurs van het Nederlands Letterfonds.

Oorspronkelijke titel: *A Hologram for the King*

Oorspronkelijk uitgegeven door: McSweeney's Books, 2012

© Dave Eggers, 2012

© Vertaling uit het Amerikaans: Gerda Baardman, Lidwien Biekmann en Jan de Nijs

© Nederlandse uitgave: Lebowski, 2012

Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam

Omslagbeeld: Jessica Hische

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 1252 3

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

www.daveeggers.nl

www.mcsweeneys.net

Voor Daniel McSweeney, Ron Hadley en Paul Vida; drie grote mannen

'It is not every day that we are needed.'
- Samuel Beckett

I

Alan Clay werd wakker in Jedda, Saoedi-Arabië. Het was 30 mei 2010. Hij had twee dagen in het vliegtuig gezeten om hier te komen.

In Nairobi had hij een vrouw ontmoet. Ze hadden naast elkaar op hun vlucht zitten wachten. Ze was lang en welgevormd en ze droeg kleine gouden oorbelletjes. Ze had een rozige huid en een zangerige stem. Alan vond haar leuker dan veel mensen in zijn leven die hij dagelijks zag. Ze zei dat ze in de staat New York woonde. Niet eens zo ver van zijn eigen huis in een voorstad van Boston.

Als hij de moed had gehad, zou hij wel een manier hebben gevonden om meer tijd met haar door te brengen. Maar hij stapte in zijn vliegtuig en vloog naar Riad en vandaar naar Jedda. Daar werd hij door een man van het vliegveld gehaald en naar het Hilton gebracht.

Met een klikje deed hij die nacht om twaalf over een de deur van zijn kamer in het Hilton open. Snel maakte hij zich gereed om naar bed te gaan. Hij moest slapen. Om zeven uur diende hij klaar te staan om weer een uur te reizen, want om acht uur moest hij in de King Abdullah Economic City zijn. Daar zou hij met zijn team een holografisch vergadersysteem opzetten en dan wachten totdat hij het voor koning Abdullah in eigen persoon kon demonstreren. Als Abdullah onder de indruk was, kreeg Re-

liant het IT-contract voor de hele stad en kon Alan van zijn commissie, een bedrag in de middelste regionen van de zes cijfers, alles in orde maken wat er aan zijn leven schortte.

Hij moest dus goed uitgerust zijn. Goed voorbereid. Maar hij lag nu al vier uur klaarwakker in bed.

Hij dacht aan zijn dochter Kit, die aan een bijzonder goed, duur college studeerde. Hij kon haar collegegeld voor komend najaar niet betalen. Hij had geen geld omdat hij in zijn leven een reeks domme beslissingen had genomen. Hij had niet goed gepland. Hij had geen moed gehad toen dat nodig was.

Hij had kortzichtige beslissingen genomen.

Zijn collega's hadden kortzichtige beslissingen genomen.

Al die beslissingen waren dom en overhaast geweest.

Maar op het moment zelf had hij niet geweten dat zijn beslissingen kortzichtig, dom en overhaast waren. Hij en zijn collega's wisten toen nog niet dat ze beslissingen namen waardoor ze allemaal ongeveer net zo zouden eindigen als Alan nu: praktisch blut, vrijwel werkloos en eigenaar van een eenmans-IT-bedrijfje dat hij vanuit eigen huis bestierde.

Hij was van Kits moeder Ruby gescheiden. Ze waren inmiddels langer uit elkaar dan ze ooit samen waren geweest. Ruby, een notoire lastpak, woonde nu in Californië en leverde geen enkele financiële bijdrage aan Kits levensonderhoud. 'Die studie is jouw zaak,' had ze tegen hem gezegd. 'Wees een kerel,' had ze gezegd.

Nu kon Kit komend najaar niet verder studeren. Alan had zijn huis te koop gezet, maar het was nog niet verkocht. Verder had hij geen mogelijkheden meer. Hij was veel mensen geld schuldig, onder meer achttienduizend dollar aan een paar fietsontwerpers

die in zijn opdracht een prototype hadden gebouwd van een fiets die hij in de buurt van Boston had willen laten bouwen. Hij werd voor gek verklaard. Hij stond in het krijt bij Jim Wong, die hem vijfenveertigduizend had geleend voor materiaal en de eerste en laatste termijn van een leasecontract voor een opslagruimte. Verder waren er nog wat vrienden en potentiële zakenpartners die bij elkaar zo'n vijfenzestigduizend van hem kregen.

Hij was dus blut. En toen tot hem doordrong dat hij Kits collegegeld niet kon betalen, was het te laat om nog meer hulp te vragen. Te laat om het roer om te gooien.

Was het tragisch dat een gezonde jonge meid als Kit een semester lang niet kon studeren? Nee, dat was niet tragisch. In de lange, moeizame geschiedenis van de wereld was een gemist studiesemester van een slimme, capabele jonge vrouw als Kit niet eens een voetnoot. Dat overleefde ze wel. Dat was niet tragisch. Het kwam er niet eens bij in de buurt.

Wat Charlie Fallon was overkomen, dat werd tragisch genoemd. Charlie Fallon was doodgevroren in een meer vlak bij Alans huis. Naast Alans huis.

Alan dacht aan Charlie Fallon terwijl hij wakker lag in zijn hotelkamer in het Hilton in Jeddah. Alan had Charlie die dag het meer in zien lopen. Zelf reed hij op dat moment net weg, naar de steengroeve. Het had hem niet echt normaal geleken dat iemand als Charlie in september in dat glanzend zwarte meer stapte, maar zo bijzonder was het nu ook weer niet.

Charlie Fallon stuurde Alan losse bladzijden uit boeken. Dat deed hij al twee jaar. Charlie had op zijn oude dag de transcendentalisten ontdekt en voelde zich met hen verwant. Hij had ontdekt dat Brook Farm niet ver van hun woonplaats lag en volgens hem betekende dat iets. Hij had zijn voorouders uit Boston nagetrokken in de hoop een connectie te ontdekken, maar had

niets gevonden. Toch bleef hij Alan bladzijden met gemarkeerde passages sturen.

Zo werkt de geest van de bevoorrechte, dacht Alan. ‘Stuur me die troep nu niet meer,’ had hij gezegd. Maar Charlie had gegrijnsd en was er gewoon mee doorgegaan. Dus toen Alan Charlie die zaterdagmiddag om twaalf uur het meer in had zien lopen, had hij dat als een logisch uitvloeisel van diens nieuwe liefde voor het land gezien. Hij stond er pas tot zijn enkels in toen Alan die dag langsreed.